

Dirk Koppes

Als een gekooide tijger wandelt Hans Kesting in de rol van Harpagon in *De Vrek* over het podium van de Amsterdamse Stadsschouwburg. Als self-made man is hij gewend zijn zaken zelf te regelen. Korte lijntjes, snelle beslissingen. Geen geld op de bank, want niemand is te vertrouwen. Zijn spilzieke kinderen al helemaal niet. Dus verdwijnt zijn geld onder de grond, in de tuin.

Noem Harpagon geen vrek: hij wil een zo groot mogelijk familiekapitaal vergaren, om zijn zoon en dochter niet onverzorgd achter te laten. Voor die toekomst moet je in het heden zo min mogelijk geld uitgeven. Logisch toch? Jammer dat niemand Harpagon's nobele bedoelingen begrijpt, men ziet de weduwnaar als een krentenkakker die zijn gezin en aankomende bruid tiranniseert.

Iedereen spant tegen hem samen, en de machteloze gekooide tijger Harpagon moet toezien hoe zijn plannen sneuvelen. Met de nodige fysieke dreigingen probeert hij de kids in bedwang te houden, maar zoonlief gaat er vandoor met papa's bruid en dochterlief paait de huismeester.

Fysiek machtsvertoon is aan Hans Kesting wel toevertrouwd. De man met het imposante lichaam torent boven zijn medespelers uit.

Voeg daaraan zijn komische timing toe, en hij lijkt perfect voor de hoofdrol van Molières *De Vrek*. Ideaal voor een acteerfeestje ter gelegenheid van zijn 25-jarige toneeljubileum.

Helaas laat regisseur Ivo van Hove hem in deze productie van Toneelgroep Amsterdam in de steek. Van Hove heeft niet kunnen of willen kiezen tussen tragedie of komedie. Aan de ene kant heerlijke droogkomische rollen als die van de koppelaarster, aan de andere kant een poging tot diepere sombere kanten meegeven aan Harpagon. Het stuk is naar het heden vertaald, maar alle iPhones en iMacs in het luxe penthouse voegen weinig toe. Een stuurloze versie: de jubilaris had beter verdiend.

Molière

De Vrek, t/m 16/11

Kleine pareltjes in de bijrollen, zoals de koppelaarster.

Jubilaris Kesting krijgt niet de kans om te schitteren.